

Arrest

nr. 308 751 van 25 juni 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 23 februari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 19 december 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2023.

Gelet op het tussenarrest nr. 291 319 van 30 juni 2023, waarbij de debatten heropend worden en de partijen opnieuw opgeroepen worden te verschijnen op 11 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. VALCKE loco advocaat B. SOENEN en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE TUSSENARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 januari 2019 dienden verzoeker en zijn echtgenote een verzoek om internationale bescherming in.

Op 10 mei 2021 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: het CGVS) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker en aan zijn echtgenote. Tegen deze beslissingen dienden verzoeker en zijn echtgenote een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Bij arresten nrs 260 786 en 260 788 van 16 september 2021 weigerde de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker en zijn echtgenote.

Op 3 november 2021 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten- verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) afgeleverd.

Op 29 november 2021 dienden verzoeker en zijn echtgenote een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

Op 19 december 2022 werd de verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde). Tegen deze beslissing dienden verzoeker en zijn echtgenote een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 308 494 van 18 juni 2024 verwierp de Raad dit beroep.

Samen met bovenstaande beslissing werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd (bijlage 13).

Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De heer: (...)

Naam, voornaam: (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Egypte

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van. Het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind: Het hoger belang van de kinderen wordt niet geschaad daar ze niet gescheiden worden van hun ouders. De kinderen zijn nog zeer jong (drie jaar en zeven maanden) en kunnen hun leerplicht dus opstarten in het land van herkomst.

Het gezins- en familieleven: Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand: Noch uit het administratief dossier noch uit de aanvraag 9bis blijkt dat er sprake is van een actuele medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Bij tussenarrest nr. 291 319 van 30 juni 2023 besliste de Raad om de zaak naar de algemene rol te verwijzen aangezien er ondertussen een nieuw verzoek om internationale bescherming werd ingediend op 14 april 2023.

Op 29 juni 2023 verklaart het CGVS het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk. Tegen deze beslissing diende verzoeker, als wettelijk vertegenwoordiger van zijn kinderen, een beroep in bij de Raad.

Bij arrest nr. 301 317 van 12 februari 2024 verwierp de Raad het beroep tegen deze beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 6°; 7; 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest betreffende de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de motiveringsplicht en het redelijkheids-, zorgvuldigheids- en proportionaliteitsbeginsel.

Hij licht het middel toe als volgt:

“De bestreden beslissing is te beschouwen als een beslissing tot verwijdering.

Dat dit kan worden afgeleid uit het artikel 1, 6° Vw. dat het volgende stelt:

“6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;”

4.2.

Dat het bestreden bevel werd genomen in uitvoering van het artikel 7 Vw.

Dat artikel bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Het feit dat de verweerder een gebonden bevoegdheid zou hebben bij het afleveren van een bijlage 13 wordt dus zonder meer getemperd en verweerder dient rekening te houden met hogere rechtsnormen. Dit blijkt immers uit de bewoordingen van artikel 7: “Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag ...”

4.3.

Daarnaast is de verweerder bij het afgeven van dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten eveneens gehouden door het art. 62 Vw. en de motiveringsplichting eveneens volgende uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De verzoeker verwijst hierbij ook naar recente rechtspraak van de Raad van State, dd. 9 juni 2022: Wanneer verweerder een BGV neemt volstaat het niet alleen om het onwettig of verstreken verblijf vast te stellen om er rechtsgevolgen aan te koppelen. Verweerder moet bij deze beslissing rekening houden met de grondrechten van de vreemdeling zoals beschreven in artikel 74/13 van de Verblijfswet (Vw). De formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen vereist dat verweerder de feitelijke en juridische gronden uiteenzet waarop deze is gebaseerd. Wanneer Verweerder beveelt het grondgebied te verlaten, moet zij daarbij in het bijzonder rekening houden met de grondrechten van de vreemdeling en uitleggen hoe zij rekening heeft gehouden met de vereisten uit artikel 74/13 Vw, namelijk het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand. Een BGV heeft een eigen juridische draagwijdte en moet specifiek gemotiveerd zijn. Een BGV dat hier niet aan voldoet, schendt artikel 62, §2 Vw en artikel 3 van de Wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen van 29 juli 1991. (zie RvS 9 juni 2022, nr. 253.942)

Dat de verweerder in haar beslissing zelf vrij vaag blijft.

4.4.

AANGAANDE DE SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM

Vooreerst dient te worden gesteld dat verzoeker niet in de mogelijkheid is om terug te keren naar Egypte daar hij en zijn gezin opnieuw zouden worden blootgesteld aan geweld, met de eventuele dood tot gevolg. Dat dit een schending van artikel 3 EVRM met zich meebrengt.

Verzoeker en zijn gezinsleden zijn immers Koptische christenen, ten gevolge waarvan zij in Egypte het voorwerp uitmaken van discriminatoire maatregelen.

Ook de Commissaris Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bevestigt dat de situatie van Kopten in Egypte zelfs zorgwekkend is, in zoverre dat het dan ook overduidelijk is dat verzoeker niet kan terugkeren naar Egypte.

“Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er sinds de afzetting van president Morsi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn.

Talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims;

Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de Egyptische overheid in gebreke blijft om redelijke maatregelen te treffen om dergelijke aanslagen te voorkomen, noch doeltreffend overgaat tot de opsporing, vervolging en bestraffing van dergelijke handelingen.”

Bovendien blijkt uit algemeen gekende informatie en rapporten dat er sprake is van geweld en vervolging ten aanzien van Koptische christenen. Nergens blijkt uit dat de situatie heden verbeterd is, wel integendeel, de recente verwikkelingen in Egypte, waarbij talrijke Koptische christenen werden vermoord en aanslagen op Koptische kerken werden gepleegd, bevestigen des te meer de penibele situatie waarin Koptische christenen zich tot op heden in Egypte bevinden.

Ook de Commissaris Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bevestigt dat de situatie van Kopten in Egypte schrijnend is en vermeldde het volgende:

“Tussen het gedwongen vertrek van president Moebarak in februari 2011 en de afzetting van president Morsi in juli 2013 nemen de religieuze incidenten toe en vooral de (koptische) christenen en de kleine groep islamitische sjiïeten zijn er het slachtoffer van. Eind 2013 keert de religieuze rust langzaam terug en vanaf 2014 zijn er minder gewelddadige conflicten, zeggen diverse bronnen in 2015. Maar in 2016 en 2017 neemt het geweld tegen de koptische gemeenschap opnieuw toe en plegen de WS en de IS Misr verscheidene bloedige aanslagen waarbij tientallen slachtoffers vallen. In een videoboodschap in december 2016, na een aanval op een koptische kerk in Cairo, kondigt de IS Misr aan dat het zijn campagne tegen de christenen zal opvoeren. “Oh, crusaders in Egypt, this attack that struck you in your temple is just the first, with many more to come, God willing”, klinkt de boodschap. Tientallen koptische families vluchten eind 2016 en begin 2017 uit de noordelijke Sinaï, nadat een achttal van hun geloofsgenoten vermoord zijn, in en rond al Arish. In dezelfde periode doen er zich nog andere gewelddaden voor van de IS Misr en WS tegen christenen en christelijke instituties. De propaganda van IS tegen christenen wordt steeds dreigender.³⁴⁵ De site Eshad geeft een gedetailleerde lijst van incidenten, informeert over de grote aanslagen op koptische kerken (december 2016, april 2017) en koptische pelgrims (mei 2017), maar ook over verscheidene moorden in Arish en op enkele andere plekken, brandstichtingen van woningen, afpersingen en verdwijningen van koptische burgers. De repressie tegen blasfemie is sinds 2015 toegenomen en zowel christenen als kritische moslims en atheïsten zijn hiervoor al veroordeeld. Op 19 februari 2017 verspreidde IS een video waarin de organisatie meer geweld aankondigde tegen de Egyptische koptische gemeenschap. Het Australian Strategic Policy Institute schrijft in maart 2018 in haar Counterterrorism Yearbook 2018 het volgende: “Some relatively highly sophisticated and coordinated attacks took place in 2017 against government, military and civilian targets, including pilgrims and places of worship. Notably, attacks on Coptic Christians increased; two churches were attacked by suicide bombers in Tanta and Alexandria on Palm Sunday, killing 45 people, and an armed gunman ambushed a busload of Christian pilgrims in Minya, killing 28. Due to the sectarian focus, IS was thought to be behind all the attacks, despite claiming the only Palm Sunday attacks.” International Crisis Group toont zich in een rapport van januari 2018 pessimistisch: Egypt’s security situation has deteriorated considerably in 2017 with local jihadists perpetrating attacks that have targeted civilians and claimed hundreds of lives ... Egypt has experienced numerous jihadist attacks in recent years, especially in the Sinai peninsula where an insurgency has raged since 2013. But there was a qualitative and quantitative change in the nature of major attacks carried out against civilians in 2017. Two religious groups – Christians, who account for 10-15 per cent of Egypt’s population, and Muslims who follow Sufi practices – increasingly are targeted by local affiliates of the Islamic State (ISIS), which had initially focused almost exclusively on security forces.”

Verzoeker en zijn echtgenote dienden thans zelfs, omwille van de wreedheden welke zij in hun land van herkomst dienden te ondergaan, therapeutische begeleiding op te starten:

“Dit koppel kwam langs op 26 februari 2021. Afleidende uit het verhaal dat werd gebracht, kan therapeutische hulpverlening zeker aangewezen zijn.”

Bovendien oordeelde het EHRM in haar arrest dd. 6 juni 2013 dat terugkeer van een Koptische christen naar Egypte een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM! (EHRM50094/10)

Het is voor verzoeker in de gegeven omstandigheden dan ook niet mogelijk om terug te keren naar hun land van herkomst nu hij in voortdurende angst zou ‘wachten’ op zijn doodvonnis.

Verzoeker en zijn gezin zouden dan ook in voortdurende angst en onder voortdurende stress ondergedoken dienen te leven. Bij een terugkeer naar het land van herkomst zullen verzoeker en zijn kinderen ook het slachtoffer worden van gewelddaden en zal hun fysieke integriteit ernstig in gevaar worden gebracht.

Dat artikel 3 EVRM zal worden geschonden wanneer verzoeker dient terug te keren naar het land van herkomst.

4.5.

AANGAANDE HET GEZINS- EN FAMILIELEVEN CONFORM ARTIKEL 8 EVRM

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten totaal geen rekening gehouden met het gezins- en familieleven van de verzoeker.

De bestreden beslissing stelt louter het volgende:

“Het gezins-en familieleven:

De bestaande gezinseenheid blijft behouden. Bovendien gaat het om een tijdelijke schending wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”

(zie het stuk 1)

Verweerster houdt echter geen rekening met de familieleden die hier in België verblijven en verblijfsrecht genieten. Sommigen familieleden bezitten zelfs de Belgische nationaliteit. (zie het stuk 3)

Het volledige sociale en familiale leven van verzoeker bevindt zich in België. Voor verzoeker is het verder eveneens onmogelijk om terug te keren naar hun land van herkomst nu hij aldaar reeds geruime tijd niet meer verblijft, terwijl de band met België bijzonder groot is geworden.

Volgende familieleden beschikken over een legaal verblijf in België:

- (...) (broer);
- (...) (schoonzus);
- (...) (kind broer);
- (...) (kind broer);
- (...) (kind broer);
- (...) (broer);
- (...) (schoonzus);
- (...) (kind broer);
- (...) (kind broer);
- (...) (kind broer).

Dat verzoeker thans zijn hele familie zou moeten achterlaten, wanneer hij terug dient te keren naar Egypte.

Dat hierbij dient te worden verwezen naar de hogere rechtsnormen die in acht dienen te worden genomen volgens het hiervoor besproken artikel 7 Vw.

Het respect voor het familieleven en gezinsleven wordt gewaarborgd door artikel 8 EVRM dat rechtstreekse werking heeft. Naast het artikel 8 EVRM, wordt het gezinsleven tevens verzekerd door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Het Handvest, dat rechtstreekse werking heeft, stelt in het artikel 7 het volgende:

“De eerbiediging van het privéleven en van het familie- en gezinsleven:

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

Bovendien stelt het artikel 74/13 Vw. uitdrukkelijk dat de verweerster rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij elke verwijderingsmaatregel:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De verzoeker wenst dan ook te wijzen op de rechtspraak van Uw zetel dewelke beaamt dat de verweerster in het licht van art. 74/13 Vw. een individueel onderzoek moet doen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (RVV 130 247, 26 september 2014). Dat dit individueel onderzoek correct en redelijk dient te gebeuren.

Art. 74/13 Vw bevat dusdanig een specifieke zorgvuldigheidsplicht in hoofde van de verweerster (RVV 19.06.2017, RVV 17.08.2017).

In tal van arresten werd nog specifiek benadrukt dat bij het nemen van een bevel na afwijzing van het verzoek om internationale bescherming, de DVZ rekening moet houden met het gezinsleven van de vreemdeling. (RVV 24.04.2015, en 10.10.2015)

Dat verweerster geen enkele motivering over de in België verblijvende familieleden in haar bestreden beslissing heeft uiteengezet.

*Dat de beslissing thans de motiveringsverplichting, zorgvuldigheidsplicht en artikel 8 EVRM schendt.
Dat de bestreden beslissing thans dient te worden vernietigd.*

4.6. AANGAANDE HET RECHT OP HET PRIVE LEVEN

Verzoeker houdt sinds 2018, aldus meer dan 5 jaar zijn hoofdverblijf in België.

Verzoeker is volledig geïntegreerd.

Artikel 8 E.V.R.M. beschermt niet alleen het familie – en gezinsleven doch ook het privéleven.

De verweerster gaat in haar beslissing niet na of er een te beschermen familieleden of een privéleven is in België in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Art. 7 Vw. bepaalt zelfs letterlijk dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Het respect voor het familie en gezinsleven én privéleven wordt gewaarborgd door artikel 8 EVRM dat rechtstreekse werking heeft. Naast het artikel 8 EVRM, wordt het gezinsleven ook tevens verzekerd door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

De verweerster heeft dit nagelaten door enkel te motiveren omtrent het gegeven dat de verzoeker niet in het bezit zou zijn van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Uw Zetel stelt in het arrest dd. 07.06.2018 (AR 205.020) (beroep tegen een bijlage 13):

“3.9. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing een belangenafweging maakt in het licht van artikel 8 van het EVRM, maar dat zij enkel is toegespitst op verzoekers gezinsleven dat hij zou leiden met zijn moeder, zussen, een broer en een niet erkend minderjarig kind.

3.10. De bestreden beslissing rept dus met geen woord over verzoekers privéleven. In de belangenafweging die gemaakt werd in het licht van artikel 8 van het EVRM, werd niet de duur van verzoekers verblijf in het Rijk betrokken en al evenmin de hechtheid van de sociale en culturele banden van verzoeker met België vergeleken met zijn land van herkomst. De bestreden beslissing faalt dus een zorgvuldige belangenafweging te maken in het licht van artikel 8 van het EVRM en is dus strijdig met deze bepaling en met de aangehaalde zorgvuldigheidsplicht.

3.11. De Raad wijst er in deze op dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden beslissing. Dit houdt in dat hij enkel nagaat of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of hij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé-, gezins- en familieleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren en het vastgestelde gebrek aan zorgvuldige afweging zelf gaan remediëren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637)

(...)

3.13. Gelet op bovenstaande, dient te worden geconcludeerd dat verweerder in gebreke is gebleven over te gaan tot een zorgvuldige beoordeling aangaande alle elementen en omstandigheden van het privéleven van verzoeker. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikel 8 van het EVRM is aangetoond. Aangezien in het middel aangevoerde onderdelen tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881) (eigen benadrukking)

Een bevel om het grondgebied te verlaten dat wordt afgeleverd na jaren (legaal) verblijf vormt zodus een inmenging op het recht op eerbiediging van zijn privéleven, beschermd door artikel 8 EVRM.

In dergelijk geval moet DVZ een zorgvuldige afweging maken tussen enerzijds het belang van betrokkene bij de uitoefening van zijn privéleven in België en anderzijds het algemeen belang van de Belgische staat bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

De verweerster mag zich bij die belangenafweging niet beperken tot het gezinsleven van de betrokkene, maar moet ook rekening houden met het privéleven.

Verzoeker begon zijn integratie al in 2018 toen hij in België aankwam! Hij en zijn gezin zijn volledig geïntegreerd in de Belgische maatschappij en hebben hier hun leven opgebouwd samen met hun familie. Verzoeker kan een meerwaarde betekenen, daar hij verschillende werkaanbiedingen in een knelpuntberoep heeft verkregen.

Verzoeker spreekt de Nederlandse taal en heeft hier een groot netwerk van vrienden en familie. Het is voor verzoeker dan ook niet mogelijk om in Egypte een waardig en effectief privé- en gezinsleven te leiden.

Verzoeker zijn leven bevindt zich hier.

Het kan dan ook het niet anders dan dat een persoon hier een netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen opgebouwd heeft over een dergelijke tijdsperiode (zie arrest 07.06.2018 (AR 205.02)). Bijgevolg leidt de verzoeker ongetwijfeld een privéleven in België. Een inmenging in dat privéleven door de afgifte van de bestreden beslissing is alleen toegestaan voor zover de staat op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging maakt, hetgeen de verweerster niet heeft gedaan nu zij enkel motiveert omtrent het gezins- en familieleven.

Er werd dus wel een belangenafweging gemaakt, maar deze is enkel toegespitst op het gezinsleven van de vreemdeling en rept met geen woord over het privéleven van de verzoeker.

Het privéleven omvat onder meer:

- de duur van zijn verblijf in België;
- de hechtheid van de sociale en culturele banden met België;

- *De banden met land van herkomst.*

(zie RVV 07.06.2018 (AR 205.020))

Een dergelijke beoordeling wordt niet gemaakt.

De beslissing schendt de zorgvuldigheidsplicht en artikel 8 van het EVRM.

In het administratief dossier van de verzoeker zitten voldoende stukken die de hechtheid van de sociale en culturele banden met België aantonen.

Het onderzoek werd dus niet volledig gevoerd met de nodige zorgvuldigheid.

4.7.

BESLUITEND

De verzoekende partij kan via de huidige bestreden beslissing niet weten op welke manier rekening werd gehouden met zijn persoonlijke situatie en deze van zijn minderjarige kinderen nu de motivering ter zake onvolledig en ondoordacht blijkt.

Nochtans heeft de verweerster evenzeer de plicht om zorgvuldig te handelen en met alle gegevens in het dossier rekening te houden, evenzeer dient de motivering hier ter zake om de bestreden beslissing te kunnen toetsen aan het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

De verweerster heeft echter een standaardbeslissing genomen die op gelijk wie zou kunnen van toepassing zijn. De verzoeker heeft hier dichte familie, een vrouw en minderjarige kinderen die in België zijn geboren en niet zomaar hun leven overhoop kunnen gooien tijdens de eerste levensjaren. Verzoeker heeft een eigen leven opgebouwd en is een meerwaarde voor de maatschappij. Daarnaast zal hij bij terugkeer het risico lopen om het slachtoffer te worden van geweld gericht tegen Koptische christenen.

De bovenstaande rechtsregels worden in de bestreden beslissing dan ook zonder meer geschonden.”

Waar verzoeker in de aanhef van het middel verwijst naar een schending van artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet, citeert hij louter deze bepaling, die de definitie weergeeft van een verwijderingsbeslissing maar laat hij na toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing deze definitie schendt. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

In wat gezien kan worden als een eerste onderdeel van het middel voert verzoeker de schending aan van de formele motiveringsplicht.

De in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en het feit dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum, reden waarom hem een bevel om het grondgebied te verlaten in toepassing van genoemde bepaling wordt uitgereikt. Verder motiveert de gemachtigde ook uitdrukkelijk aangaande het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand. Hiermee geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Verder wijst de Raad erop dat op basis van de feitelijke gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 29 november 2021 een aanvraag tot humanitaire regularisatie op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend. Deze werd op 19 december 2022 onontvankelijk verklaard door de gemachtigde, waarop verzoeker een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten, thans de bestreden

beslissing. De Raad stelt vast dat, niettegenstaande het feit dat beide beslissingen formeel steun vinden in een andere bepaling uit de Vreemdelingenwet, de gemachtigde het nuttig en noodzakelijk heeft geacht om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, eerst nadat werd beschikt over de door verzoeker ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging. Aldus heeft de vaststelling in de beslissing dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die de terugkeer naar Egypte verhinderen, eveneens geleid tot het oordeel dat een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgegeven. De beoordeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging blijkt aldus bepalend te zijn geweest voor de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker in kennis werd gesteld van de motieven van de onontvankelijkheidsbeslissing. De gemachtigde diende dan ook de motieven uit de onontvankelijkheidsbeslissing niet opnieuw op te nemen in het bestreden bevel.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 zal infra behandeld worden samen met de bespreking van de volgende onderdelen van het enig middel.

In wat gezien kan worden als een tweede onderdeel van het middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoeker doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een eenvoudige bewering of een ongestaafde vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, komt het de bevoegde diensten toe de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat ze een verwijderingsmaatregel nemen en dit in het licht van de concrete elementen eigen aan het dossier. Verzoeker heeft in zijn aanvraag erop gewezen dat een terugkeer naar Egypte problematisch zou zijn omwille van het gegeven dat zij tot de Koptische gemeenschap in Egypte behoort. De Raad moet vaststellen dat verzoeker zijn internationaal beschermingsverzoek ook op dit argument entte. Dit verzoek werd door het CGVS geweigerd en ook geweigerd door de Raad bij arrest nr. 260 788 . De Raad dient het gezag van gewijsde van dit arrest te respecteren en kan er thans geen andere mening op nahouden, tenzij verzoeker een element aanbrengt dat nog niet eerder aan de Raad werd voorgelegd en dat, indien dit element had voorgelegen, aanleiding had kunnen geven tot een ander oordeel. Verzoeker heeft evenwel niets nieuws aangebracht.

Bovendien moet de Raad vaststellen dat de gemachtigde omtrent artikel 3 van het EVRM concreet heeft gemotiveerd in de onontvankelijkheidsbeslissing. Nu de bestreden beslissing dezelfde dag is genomen en ter kennis is gebracht, had verzoeker kennis van deze motieven. Bij arrest nr. 308 494 van 18 juni 2024 heeft de Raad geoordeeld dat deze motieven van de gemachtigde niet als kennelijk onredelijk kunnen worden geacht, dat hij niet is uitgegaan van verkeerde feitelijke gegevens, noch dat hij die niet correct heeft beoordeeld.

Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat verzoeker en zijn echtgenote omwille van de wreedheden die zij in hun land van herkomst dienen te ondergaan therapeutische begeleiding dienen op te starten, moet de Raad vaststellen dat verzoeker er op het ogenblik van de bestreden beslissing niet in slaagde aan te tonen dat deze begeleiding ook daadwerkelijk werd opgestart.

Waar verzoeker verwijst naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM/Hof) van 6 juni 2013 om te stellen dat het EHRM heeft vastgesteld dat een terugkeer van een Koptische christen naar Egypte een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat uit dit arrest van het EHRM evenmin kan worden afgeleid dat Koptische christenen in Egypte actueel het voorwerp uitmaken van systematische vervolging. In het arrest besloot het EHRM dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM nu de verzoekende partij volgens het Hof aan de hand van overtuigende documenten had aangetoond dat zij persoonlijke vervolging diende te vrezen in geval van terugkeer naar haar land van herkomst. Uit de door de persoon in kwestie voorgelegde documenten, waarvan de authenticiteit niet werd betwist, bleek immers dat deze een gevangenisstraf van drie jaar riskeerde. Het was evenwel niet deze gevangenisstraf die het Hof deed besluiten dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM daar hiermee de “minimum level of severity” vereist voor artikel 3 van het EVRM op zich niet wordt overschreden, doch wel het gegeven dat deze persoon omwille van zijn veroordeling wegens proselitisme een doelwit zou kunnen vormen voor vervolgingen en geweldplegingen door moslims. Uit het door verzoeker aangehaalde arrest blijkt aldus duidelijk dat Frankrijk veroordeeld werd voor een schending van artikel 3 van het EVRM omdat de verzoekende partij een reëel risico op vervolging concreet aannemelijk had gemaakt en aan de bewijslast had voldaan, wat in hoofde van verzoeker niet het geval is. Aangezien verzoeker volgens de Raad in de voorgaand arrest niet aannemelijk maakte daadwerkelijk vervolgd te worden in zijn land van herkomst is er geen reden om aan te nemen dat hij in geval van terugkeer naar Egypte een schending van artikel 3 van het EVRM zou dienen te vrezen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt niet.

In wat gezien kan worden als een derde onderdeel van het middel voert verzoeker de schending aan van het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM en van artikel 7 van het Handvest.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het onderzoek naar het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht ontwikkelt verzoeker in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."*

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet uitdrukkelijk dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM, en maakt een individueel onderzoek noodzakelijk.

Uit de bestreden beslissing zelf kan afgeleid worden dat de gemachtigde expliciet verwijst naar de drie toetsingsgronden uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Zoals reeds aangegeven moet de Raad ook vaststellen dat huidig bestreden bevel samenhangt met de beslissing waarbij de aanvraag van 29 november 2021 op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Ook verweerder stelt in de nota dat de bestreden beslissing het *"accessorium vormt van de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet"*.

De Raad stelt vast dat in die onontvankelijkheidsbeslissing, die samen met de thans bestreden beslissing werd genomen op 19 december 2022 en ter kennis gebracht op 24 januari 2023, de gemachtigde uitdrukkelijk motiveert waarom volgens hem het privé- en gezinsleven van verzoeker niet verhindert dat hij zijn aanvraag in het herkomstland moet indienen. Bijgevolg had verzoeker kennis van deze motieven en kan hij in die beslissing lezen op welke wijze de gemachtigde, die bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten de grondrechten van de derdelander moet respecteren, meent rekening te hebben gehouden met het privé- en gezinsleven van verzoeker, met het hoger belang van het kind en met de

gezondheidssituatie van verzoeker. Verzoeker lijdt geen belangenschade waar hij thans opwerpt dat uit het bestreden bevel niet uitdrukkelijk blijkt dat rekening is gehouden met de in België verblijvende familieleden en het privéleven. De Raad is van mening dat de gemachtigde niet verplicht is om de motieven, die uitdrukkelijk worden weergegeven in de 9bis-beslissing van dezelfde datum, over te nemen in het daarmee samenhangende bevel om het grondgebied te verlaten.

In het kader van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest verwijst verzoeker in zijn verzoekschrift naar een opsomming van tien familieleden die over een legaal verblijf in België beschikken. Het gaat om twee zussen, twee schoonbroers en zes “kinderen schoonbroer”. Verzoeker stelt dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met deze familieleden en dat hij hen zou moet achterlaten wanneer hij terug zou dienen te keren naar Egypte.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing het volgende heeft gemotiveerd wat betreft het gezins- en familieleven: *“Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”* De Raad volgt dit motief in de zin dat verzoeker niet overtuigend toelicht waarom de tijdelijke scheiding (als gevolg van de verplichting de aanvraag in Egypte in te dienen) hem wel een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou bezorgen.

De Raad verwijst in deze ook naar de motieven inzake het gezins- en familieleven, en het privéleven die werden opgenomen in de samenhangende onontvankelijkheidsbeslissing. Daar werd het volgende gesteld wat betreft de familieleden van verzoeker in België: *“Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkenen geenszins van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien wordt de familieband niet bewezen. Een verklaring van een derde en het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkenen zich beroepen, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. We wijzen er volledigheidshalve op dat hun familiaal netwerk in Egypte groter is dan hun familiaal netwerk in België. [...] Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen zich beroepen op de aanwezigheid van twee broers van mijnheer, samen met hun gezin, die over de Belgische nationaliteit beschikken. Echter, betrokkenen wonen niet samen met deze familieleden noch tonen zij aan dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De band tussen hun meerderjarige kinderen valt namelijk niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu beroepen betrokkenen zich slechts op de aanwezigheid in België van deze familieleden. Volledigheidshalve merken we op dat de broers van mijnheer reeds sinds 1997 en sinds 2004 in België verblijven, terwijl betrokkenen zelf pas sinds 05.11.2018 in België verblijven. Betrokkenen tonen aldus zelf aan dat zij perfect in staat zijn om gedurende langere tijd gescheiden te leven van zijn Belgische broers zonder nadelige gevolgen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone*

affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Aangaande het privéleven motiveerde de gemachtigde:

"We stellen vast dat betrokkene ter staving van hun sociale banden een dertigtal getuigenverklaringen voorleggen. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich echter niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekers tonen niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekers tonen m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Egypte uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v. Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

De Raad achtte de belangenafweging die door gemachtigde in die beslissing werd gedaan niet onzorgvuldig, noch niet afdoende gemotiveerd in zijn arrest nr. 308 494 van 18 juni 2024. Thans voert verzoeker evenmin elementen aan waaruit blijkt dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid aanwezig zijn die ertoe zouden kunnen leiden dat de aangehaalde gezins- en familierelaties binnen de beschermingsfeer van artikel 8 van het EVRM kunnen vallen.

Waar verzoeker stelt dat de gemachtigde in zijn belangenafweging enkel rekening heeft gehouden met het gezinsleven en niet met het privéleven, blijkt dit inderdaad uit de bestreden beslissing maar zoals supra gesteld kan worden verwezen naar de samenhangende onontvankelijkheidsbeslissing, waarbij de motieven van de gemachtigde aldaar wel het privéleven van verzoeker mee in overweging hebben genomen bij de belangenafweging en dit niet op een kennelijk onredelijke, noch onzorgvuldige wijze. Het feit dat verzoeker zijn integratie al in 2018 begon toen hij in België aankwam, hij en zijn gezin inderdaad veel inspanningen hebben gedaan in de Belgische maatschappij, zij hier sedert enkele jaren hun leven hebben opgebouwd, verzoeker verschillende werkaanbiedingen in een knelpuntberoep heeft verkregen, de Nederlandse taal kan spreken en een groot netwerk van vrienden en familie heeft, volstaat evenwel niet om verzoeker te volgen in zijn betoog dat het niet mogelijk is de aanvraag in Egypte in te dienen en daar ondertussen een waardig en effectief privé- en gezinsleven te leiden.

Bijgevolg kan een schending van het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM niet worden vastgesteld.

Een schending van artikel 7 van het Handvest blijkt bijgevolg ook niet aangezien deze bepaling correspondeert met artikel 8 van het EVRM en dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 8 van het EVRM moet worden toegekend.

De Raad moet verzoeker bijtreden waar deze stelt dat het EVRM op de Vreemdelingenwet primeert en dat uit de aanhef van artikel 7 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de verplichting om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen steeds kan worden getemperd door meer voordelige bepalingen in een internationaal verdrag, maar wijst er wel op dat enkel indien het kennelijk disproportioneel zou zijn om van verzoeker te verwachten de Vreemdelingenwet te respecteren in het licht van zijn gezins- of privéleven, een schending zou kunnen aangenomen worden van artikel 8 van het EVRM. Dit is in casu niet het geval.

Waar verzoeker nog verwijst naar een schending van het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel, slaagt hij er niet in dit verder uit te werken. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het enig middel is, deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig juni tweeduizend drieëntwintig door:

A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
----------	--

M. DENYS,	griffier.
-----------	-----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

M. DENYS

A. MAES